

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/50/2015
Identifikačné číslo spisu:	4213010292
Dátum vydania rozhodnutia:	10.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4213010292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného E. X. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2015 v Bratislave dovolanie obvineného E. X., podaného prostredníctvom obhajcu, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 21. októbra 2014 sp. zn. 1 To 77/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. X. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 26. júna 2014 sp. zn. 3 T 59/2013 bol obvinený E. X. uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

1/

dňa 26. októbra 2012 v čase od 15.30 hod. do 16.00 hod. viedol v obci Marcelová, na Pieskovej ulici, nákladné motorové vozidlo zn. Fiat Ducato Maxi, rok výroby 2007, EČ: X. bielej farby, kedy bol hliadkou Obvodného oddelenia PZ Bátorove Kosihy po zastavení pred rodinným domom číslo XXX/XX legitimovaný, pričom po kontrole dokladov bolo na základe vykonanej dychovej skúšky prístrojom Dräger XXXX. u neho zistených 1,48 mg/l objemov,

2/

dňa 26. októbra 2012 v presne nezistenom čase na R. ulici v J. počas dokumentovania zistených výsledkov vykonanej dychovej skúšky vytiahol spoza nohavíc legálne držanú krátku samonabíjaciu strelnú zbraň zn. ČZ XXD Compact, X mm Luger, číslo zbrane S. XXXX a stojac vedľa motorového vozidla polície pri ľavých predných dverách vodiča zo vzdialenosti približne jeden meter dvakrát bezprostredne po sebe vystrelil smerom na policajta OO PZ U. R. Q., ktorý v tom čase

sedel na sedadle vodiča služobného motorového vozidla zn. Kia Ceed, EČ: X. a dokumentoval vykonanú kontrolu vodiča, následne prešiel k zadnej časti policajného vozidla, kde držiac v ruke zbraň ešte raz náhodne vystrelil smerom do zeme v čase, keď mu suseda G. U., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom J., R.. XXX/XX dohovárala a stlačila mu ruku so zbraňou k zemi, po ktorom výstrele bol opakovane vyzvaný obecným policajtom Mgr. H. M., aby sa upokojil a položil zbraň, po čom k nemu opäť pristúpila suseda G. U., zobrala mu zbraň z ruky a položila ju na zem, pričom v dôsledku jeho útoku utrpel poškodený príslušník polície R. Q., nar. XX. G. XXXX, trvale bytom J.. XXXX, strelné poranenia, a to strelný priestrel hornej ľavej strany tela v oblasti ramenného zhybu vľavo na zadnej vonkajšej strane s otvorom vstrely s priemerom 1,00 až 1,20 cm a výstrelom v hornej časti chrbta v oblasti lopatky bližšie k hrudnej chrbtici vľavo v úrovni 4. stavca hrudnej chrbtice s otvorom výstrelu v priemere 1,00 až 1,20 cm s dĺžkou strelného kanála približne 20,0 cm, ako aj zlomeninu lopatky v oblasti zadného výbežku lopatky s otvorom 11 mm a s odlomenými kostnými úlomkami veľkosti 4x2 mm a 3x1,5 mm s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní do 1.2.2013, a poškodením interiéru a vybavenia služobného motorového vozidla zn. Kia Ceed, EČ: X. spôsobil škodu vo výške 1.044,08 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 323 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd uložil obvinenému trest prepadnutia vecí a to: 2 ks nábojníc, 1 plášť a jadro strely, 2 ks nábojníc a 2 ks striel, pištoľ samonabíjacia ČZ: XXD CK. mm Luger, výrobné číslo S. s jedným zásobníkom čiernej farby, vlastníkom ktorých vecí sa podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. stáva štát.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu troch rokov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. súd uložil obvinenému ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť uhradiť poškodenej strane Ministerstvo vnútra SR škodu vo výške 9.180,62 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava škodu vo výške 994,88 eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obvinený E. X. do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 762), ktoré odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojho obhajcu (č.l. 783-788).

V písomných dôvodoch odvolania v prvom rade namietal uložený trest, ktorý je neprimeraný. Vytýkal súdu, že sa vôbec nevysporiadal s aplikáciou ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. V tejto súvislosti poukazoval na závery znaleckého dokazovania znalcov z odboru psychiatrie. V jeho prípade boli splnené podmienky pre uloženie nižšieho trestu, nakoľko skutku v bode 2/ sa dopustil v stave zmenšenej pričetnosti. Namietal tiež výrok o vine pri tomto skutku, nakoľko mal byť skutok právne posúdený iba podľa odseku 2 písm. a/ § 323 Tr. zák. Poukázal pritom na znalecké posudky, pričom vytýkal znalcom, že nemali k dispozícii CT skeny a pri ustálení skutkového stavu súd vychádzal z týchto rozporuplných a nedostatočných znaleckých posudkov. Výhrady mal preto aj k výroku o náhrade škody, ktorý výrok vychádzal z týchto posudkov. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vo výroku o treste a uložiť mu trest odňatia slobody za použitia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. vo výmere troch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu a pod dohľadom probačného a mediačného úradníka s primeranou skúšobnou dobou za súčasného uloženia ochranného psychiatrického liečenia v ambulantnej forme, trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá a trestu prepadnutia vecí, eventuálne zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine v bode 2/, vo výroku o treste i výroku o náhrade škody a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 314 Tr. por. doručil rovnopis odvolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k odvolaniu obvineného vyjadriť. Uvedenú možnosť využila poškodená strana - Ministerstvo vnútra SR, ktorá vo svojom vyjadrení z 15. augusta 2014 (č.l. 792) uviedla, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne a odvolanie obvineného, ktoré podal do výroku o náhrade škody, navrhla poškodená strana zamietnuť.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre, ktorý na verejnom zasadnutí 21. októbra 2014 sp. zn. 1 To 77/2014 uznesením podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. októbra 2014, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva, t.č. v Ústave na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 18. decembra 2014, jeho obhajca prevzal rozhodnutie 7. januára 2015, prokurátor 16. decembra 2014, Ministerstvo vnútra SR a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. prevzali rozhodnutie 19. decembra 2014 (č.l. 830, 832).

Okresný súd Komárno dňa 22. júla 2015 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného E. X., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, ktorý obhajoval obvineného aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 11. mája 2015 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 842 - 849) uviedol, že dovolanie podáva proti výroku o vine v bode 2/ rozsudku, ktorý bol právne posúdený ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a následne aj výroku o treste, ako aj výroku o náhrade škody. Obvinený v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. argumentoval tým, že v priebehu konania navrhoval zadovážiť znalecký posudok ústavom súdneho lekárstva, pretože v konaní zadovážené znalecké posudky boli nedostatočné a nejednotné. Svojím návrhom zrealizoval právo na obhajobu, čo mu bolo odmietnuté. Právo navrhovať dôkazy je súčasťou práva obvineného na obhajobu podľa § 34 ods. 1 Tr. por. a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pričom právo dať a dosiahnuť vypočutie nielen svedkov, ale aj navrhnuť ďalšie dôkazné prostriedky (znalecké posudky) v prospech obvineného je výslovne garantované aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti poukazoval na Dohovor a judikatúru ústavného súdu. Závažnosť porušenia práva na obhajobu odmietnutím pribratia znaleckého ústavu podľa neho spočíva aj v tom, že ním by došlo aj k ustáleniu právnej kvalifikácie skutku v bode 2/ rozsudku okresného súdu, ktorá je neistá a ktoré ustálenie je nevyhnutné na uplatnenie práva obvineného na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a aby bol odsúdený len za to, čo spáchal.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v prvom rade namietal výrok súdu prvého stupňa o náhrade škody, ktorý podľa neho je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko okresný súd i krajský súd nepoužili správne a kogentné ustanovenie § 525 ods. 1 Obč. zákonníka, v zmysle ktorého má len fyzická osoba - poškodený nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poškodený má síce podľa § 46 ods. 3 Tr. por. právo uplatniť si náhradu škody, ale jej uplatnenie musí byť v súlade s kogentnými ustanoveniami právneho poriadku Slovenskej republiky, a teda aj s Občianskym zákonníkom. Ministerstvu vnútra preto nemožno priznať pohľadávku, ktorá patrí len konkrétnej fyzickej osobe, ktorou pohľadávkou je aj bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia. Výrok súdu o náhrade škody je preto po právnej stránke nesprávny, ktorá nesprávnosť sa týka nesprávneho aplikovania ust. § 46 ods. 3 Tr. por., § 287 ods. 1 Tr. por. a najmä § 124 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 525 ods. 1 a § 444 Obč. zákonníka. Ministerstvo vnútra nie je poškodeným vzhľadom na bolestné a sťaženie spoločenského postavenia, preto je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tiež namietal, že súdy mali v jeho prípade aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a vzhľadom na zníženú príčetnosť mali ukladať trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby za súčasného uloženia ochranného psychiatrického liečenia v ambulantnej forme. Ďalej poukázal na jeho osobné pomery, doterajší život, preto uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v jeho prípade nie je v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 3 a 4, § 39 ods. 1 a § 39 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Záverom svojho mimoriadneho opravného prostriedku navrhol vysloviť, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon v jeho neprospech z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por., zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a náhrade škody a okresnému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil na vyjadrenie rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania. K dovolaniu obvineného sa vyjadrila okresná prokurátorka podaním z 26. mája 2015 (č.l. 854-855), ako aj Ministerstvo vnútra SR podaním z 2. júna 2015 (č.l. 856-857). Prokurátorka vo vyjadrení uviedla, že s dovolaním obvineného sa nestotožňuje. Rozhodnutia súdov považuje za správne a nezistila žiadne zákonné dôvody na zmenu výrokov rozsudku. S námietkami obvineného sa dostatočne zaoberal už odvolací súd v rámci konania o odvolaní obvineného. Žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov nie je naplnený, preto navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poškodená strana - Ministerstvo vnútra SR vo svojom vyjadrení uviedla, že s právnym názorom právneho zástupcu obvineného nesúhlasia a nie je im známe, z akého dôvodu by si náhradu škody mali uplatňovať v trestnom konaní postúpením pohľadávky podľa § 525 ods. 1 Obč. zákonníka. Nárok na náhradu škody za poškodenie motorového vozidla bol uplatnený podľa § 420 a nasl. Obč. zákonníka a nárok na náhradu škody za vyplatené dávky úrazového zabezpečenia ppráp. R. podľa ustanovenia § 114 ods. 5 zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov. Rozhodnutie súdu vo výroku o náhrade škody je správne, a preto navrhla dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej veci obvinený ako prvý uplatnil dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 37 Tr. por. Predovšetkým ide o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený musel mať z dôvodu povinnej obhajoby. V posudzovanej veci bolo trestné stíhanie obvineného vedené pre zločin, pričom išlo o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por., nakoľko sa nachádzal vo väzbe na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie. Obvinený si obhajcu zvolil na plnú moc, pričom jeho obhajoba bola zabezpečená až do vyhlásenia napadnutého uznesenia na súde druhého stupňa. Zo spisového materiálu vyplýva, že obhajca sa zúčastňoval úkonov hlavného pojednávania, mal teda možnosť počas konania kvalifikovane navrhovať, predkladať a zadovážovať dôkazy slúžiace na obhajobu obvineného, ktorú možnosť aj náležite využíval. Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní pritom vyplýva, že súd akceptoval fakticky všetky návrhy obhajoby na vykonanie dôkazov. Nevyhovelo iba návrhu obhajoby na ostatnom hlavnom pojednávaní 26. júna 2014, kedy obhajca požadoval zadovážiť znalecký posudok ústavu súdneho lekárstva. Uznesením senátu bol návrh obhajcu na doplnenie dokazovania zamietnutý (č.l. 757). V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov - ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 a § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech. Skutočnosť, že odvolací súd neakceptoval obranu obvineného ešte neznamená, že v posudzovanom prípade došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, a preto námietky obvineného v tomto smere nie sú opodstatnené.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uplatnil ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomínaný dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premĺčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák.), ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávnych predpisov, ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený v prvom rade namietal nesprávnosť výroku o náhrade škody, pretože ministerstvo vnútra si nemôže uplatňovať náhradu za bolesť, ktorá je osobnou pohľadávkou poškodeného, pričom v zmysle § 525 ods. 1 Obč. zák. túto pohľadávku nemožno postúpiť.

V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že obvinený bol v bode 2/ napadnutého rozsudku uznaný za skutok, ktorým spôsobil škodu nielen na služobnom motorovom vozidle, ale aj zranenie policajtov pri jeho služobnom zákroku, následkom ktorého bol dlhšiu dobu práceneschopný. Za tejto situácie bolo potom rozhodnutie súdu správne, pokiaľ zaviazal obvineného k náhrade spôsobenej škody podľa § 287

ods. 1 Tr. por. Ministerstvu vnútra SR. Obvinený opomenul, že na policajtov a vojakov sa vzťahuje zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona policajtovi alebo profesionálnemu vojakovi, ktorý utrpel služobný úraz podľa § 29 ods. 1 až 3 alebo u ktorého bola zistená choroba z povolania podľa § 29 ods. 4, sa poskytne v rozsahu, v akom služobný úrad alebo služobný orgán za škodu zodpovedá, náhrada za stratu na služobnom plate, náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s liečením, ako aj jednorazové mimoriadne odškodnenie.

Podľa § 114 ods. 5 citovaného zákona služobný úrad, služobný orgán, útvar sociálneho zabezpečenia ministerstva alebo Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatou dávky nemocenského zabezpečenia a dávky úrazového zabezpečenia v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania alebo v dôsledku potvrdenia nesprávnych údajov rozhodujúcich na vznik nároku na dávku nemocenského zabezpečenia a dávku úrazového zabezpečenia, nároku na jej výplatu alebo jej sumu.

V posudzovanej veci ministerstvo vnútra si splnilo svoju povinnosť a vyplatilo R. Q. príslušné dávky sociálneho zabezpečenia, teda škoda vznikla ministerstvu, ktoré si svoje nároky riadne a včas v konaní pred súdom uplatnilo. V tomto smere dovolací súd žiadne pochybenie súdov nižšieho stupňa nezistil, a preto námietky obvineného sú v tomto smere neopodstatnené.

Rovnako neopodstatnené sú námietky obvineného pokiaľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu vytýkal súdu prvého stupňa, že pri výmere trestu nepoužil ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., pretože skutok spáchal v stave zmenšenej príčetnosti. Uvedená námietka totiž predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nepripúšťa.

Napriek tejto zásadnej skutočnosti dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že obvinený túto námietku uplatnil v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorou sa odvolací súd riadne vo svojom rozhodnutí vysporiadal (str. 6-7 napadnutého uznesenia). Dovolací súd k tomu iba dodáva, že toto zmierňovacie ustanovenie, ako vyplýva už z úvodnej vety uvádza, že „súd môže znížiť“, teda nie je povinný toto zmierňovacie ustanovenie aplikovať pri ukladaní trestu páchatelovi, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanom prípade, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného E. X. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.